

ISTORIA RADIOULUI

Cine a inventat radioul?

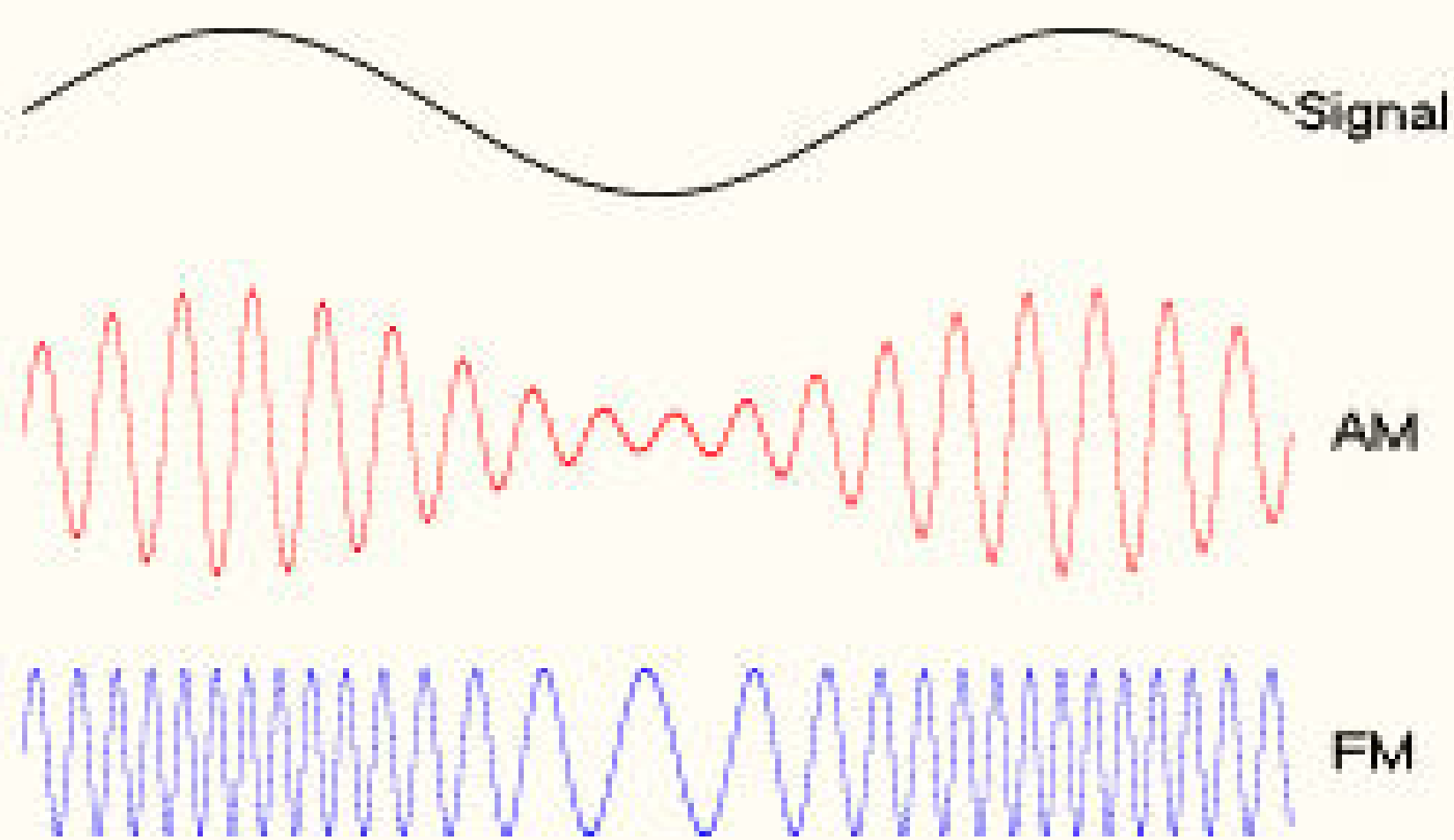
Din primele sale zile de viață, respectiv de când au fost descoperite undele și dispozitivele de captare ale acestora, radioul a fascinat lumea și a schimbat-o pe mai multe planuri: social, economic, militar, cultural, științific. Istoria și călătoria, devenirea sa, sunt de asemenea fascinante. Oamenii au dorit să îl folosească inițial doar pentru a transmite semnale, însă el a crescut și a devenit un mediu în adevăratul sens al cuvântului, care are rol de informare, dar și de divertisment.

Nu există o singură persoană care să fie numită „inventatorul radioului”, căci există mai mulți oameni de știință care au contribuit, cu invențiile proprii, la crearea și îmbunătățirea continuă a radioului, astfel încât acesta să ajungă așa cum îl știm în zilele noastre.

Printre cele mai importante nume care apar în istoria radioului putem aminti pe cel al inventatorului Nicola Tesla, apoi Guglielmo Marconi (care emite primele unde radio), Aleksandr Popov și Reginald Fessenden, primul om care a transmis un mesaj vocal prin intermediul undelor radio.



Guglielmo Marconi, inventatorul telegrafiei fără fir, sursa: romaniacultural.ro



Un semnal radio cu amplitudine AM și FM, sursa: wikipedia.org

Primele semnale transmise

În 1895, tânărul student italian Guglielmo Marconi pune bazele radioului, după ce a reușit să coordoneze ansamblul de tehnici existente la vremea lui. El a realizat primul său echipament de transmisie radio, un dispozitiv care a pus în funcțiune un clopoțel de la 10 metri distanță. Un an mai târziu, Marconi a reușit să emită unde radio care au și fost recepționate după un deal, la o distanță de câteva sute de metri. Acesta este considerat momentul de naștere al radioului. De la an la an, Marconi se ambiționează și crește distanța dintre emițător și receptor, până în 1901 când stabilește un record cu prima transmisie transatlantică.

Fizicianul canadiano-american Reginald Aubrey Fessenden află de invenția tânărului și inventează aparatul de radio cu modulare de amplitudine (AM). Cu ajutorul lui transmite muzică și voci pentru prima oară în 1906, într-o primă emisiune. Până în acel moment, prin undele radio se transmisera doar semnale Morse.

Primul radio, primele emisiuni

În 1920 a început să funcționeze primul post comercial de radio licențiat, în Pittsburgh, SUA, după ce fuseseră deschise câteva stații experimentale, pe care astăzi le-am numi posturi „pirat”.

În prima emisie oficială, au fost anunțate rezultatele alegerilor pentru cel de-al 29-lea președinte al Statelor Unite. Victoria lui Warren Gamaliel Harding a fost anunțată pe 2 noiembrie 1920, dintr-un studio improvizat pe acoperișul clădirii în care funcționa firma la care era angajat Conrad. Leo Rosenberg a fost cel care a rostit primele cuvinte la radio KDKA: „Aici radio KDKA, din estul Pittsburgh-ului, Pennsylvania. Vom transmite acum rezultatul alegerilor”.

După un an, stația de radio a mai stabilit o premieră, transmițând primele meciuri din liga profesională de baseball și primele meciuri de fotbal între echipele facultăților americane.

KDKA a introdus și muzica în program, inițial în format live. La început, realizatorii transmiteau jazz, apoi s-au orientat spre rock and roll din anii '60. Radio KDKA poate fi ascultat și astăzi, când face parte din rețeaua de posturi CBS.



Radioul pentru mașină a fost introdus în anii 1930. Motorola a oferit unul dintre primele radiouri de mașini, care au fost vândute pentru aproximativ 130 de dolari. În imagine, Ford Model T, prima mașină dotată cu radio. Sursa: publimix.ro

Radioul – o redescoperire

Dușul, cafeaua și radiojurnalul de la ora 7 (o zi care începe sub auspiciile elegante și stilistice a Rodică Modosa e o zi bună, clară) sînt inseparabile și complementare: efectul lor combinat mă smulge din somnolență și mă racordează la lumea inconjurătoare. Cu excepția auziștilor, fiecare om simte, în felul său, nevoia de a fi cumva racordat; dar, între a zăbovi ore întregi la taclale în fata blocului și a te lăsa absorbit de meclatromul atonestei-tutorului ecran de abonat la Internet, plaja e imensă. Firește, odată cu ieșirea din carantina informațională, am trăit cu totii un șoc foarte repede asimilat, însă, la nivel social (dovada: explozia presei, succesul de masă al cablării tv). Bănuiesc însă – deși, evident, n-am avut ocazia să fac proba saturației – că a resimțit, astăzi, „bombardamentul informațional” ca pe o agresiune, ca pe un factor traumatizant, un șoc foarte relativ mai puțin de multitudine mijloacelor de informare la care ai acces, cit de propria capacitate de a discerne, de a ordona, și, de ce nu?, de a refuza surplusul. La fel cum pui friu lăcomiei cînd ești pofit la un festin, trebuie să-ți ceva de vegu, proaste devine, la un moment dat, deprăntă. Nu privești zilnic, vreme de doi ani, imagini din Sarajevo, ori mîntii de cadavre din Rwanda, „întregindu-le”. Dar ajută la ceva să bagi, ca strutul, capul în nisip, scuzîndu-te că „nu suport” realitatea. În ce mă privește, cel puțin, deocîndată nu riscul „indigestiei” mă pîndește; mai degrabă ca și nîlți „simpli cetățeni” mi-am pus problema „pragului de subzistență”: pentru că iată, ce faci dacă ești în situația de a sta mai mult în casă, dispui de un televizor antediluvian ce-ți servește doar TVR I și II (zonă de interes, cu rare excepții, de mult stinsă), nu-ți poți permite să cumperi prea mult ziare și reviste, dar nici nu accepți să n-ai idee pe ce lume te afli? Așa am descoperit – redescoperit – radioul. Surpriza: nu ca substitut, ca paleativ, ci explorînd un univers deschis diferent.

Între două aparate de radio, unul „bandă Est”, celălalt „bandă Vest”, îmi trasez parcursul în funcție de ocupațiile curente, căuînd să nu pierd, totuși, câteva repere: la „România-Actualități”, încă un radiojurnal de amiază, unul de seară (treceți în revistă sobre, deliberat imper-nanță, dincolo de armătura de profesio-nalism. După un timp, recunoști nu numai glasul ci și „grifa”: minuțioasele demonstrații ale Anei Maria Bota, în care viața nu se decolorează niciodată, ana-lizele calme, limpezi, „empatice”, ale lui Benedict Adamescu, reportajele scormonitoare ale Rodică Culcer, logica im-piatabilă, scintilind de ironie, a relatărilor lui Răzvan Popescu, poetica impetuoasă a lui Traian Ungureanu... O escală la „Eu-ropa liberă” (ce crede Nestor Rates)? Ce zice Mircea Iorgulescu?, ori la „Deutsche Welle” (Emil Hurezeanu). Cîteva minute sînt rezervate, la 18.25, la RFI, pentru vederea panoramică asupra României

semnată Elena Ștefoi. Da, contează foarte mult cine și cum vorbește. Tocmai cînd începem să mă tem că echilibrul între „cerere” și ofertă s-ar putea fixa într-o cultură civilă a înregistrat o nouă generație: posturile locale particulare. Ele au năvălit pe FM ca o grădiniță de copii în aula Academiei. Muzica „ultimul răcnet”, glumițele de gust indoielnic, pronunția afectată și dezîn-voltura ostentativă, măscînd un hău de incultură, s-au decantat însă incredibil de repede, posturile s-au autodefinit, s-au ierarhizat. După ce ne-am acomodat cu agasatul nor de întări al publicității și cu concursurile aferente, am observat că în întîmpinarea noastră venea un alt fel de radio, suplu, inventiv, prietenos, care ne propunea o relație nouă: prima formă de media interactivă în România. Pionier – Max Bănuș, binecunoscutul redactor al „Europii libere”, creator al „Inercan”. Formula lansată de el (devenită astăzi aproape sufocantă de toate frecvențele radio și tv): talk-show-ul în direct cu personalități de prim plan, politicieni, oameni de cultură, specialiști din diferite domenii, concomitent deschis oricui are ceva de întrebat ori de comentat. Înseamnă enorm pentru descătușarea intelectuală a radioascultătorului, îngăduîndu-i să intre în dialog cu bariera dintre receptarea pasivă și formularea explicită, în for public, a propriei sale păreri despre ceea ce se vede. O mică mi-nune se potrecea, la același post, dumin-ica după-amiază, un trio tînar și intel-igent de la revista omonimă (Cringuța Cîmpian, Bogdan Teodorescu, Petru Ber-teanu) dialoga cu ascultătorii despre even-imentele săptămînii. Max Bănuș interven-ționînd ca moderator, cu înfăișabile abili-tate pedagogică, dar și cu umor, doar atunci cînd spiritele se încingeau prea tare. Minunea era tonul acestor discuții, după cînta nica niciodată și nicăieri regăsit, de atunci încoe: amical, respec-tuos față de interlocutorul fie și mai puțin scold, spontan, cald. Dar minunile în puțin, de regulă acolo unde treburile merg bine își viră conda diavolului discordiei. Așa că am migrat suris amuzat la „Pro-FM”, ureche distrată la „Contact”. La „Total”, un cine-știe-ce și un cine-știe-cum cap-tează atenția: un post „antonimat”, vizină cu prizător jurnalistic de actua-litate, o echipă „special antrenată” de doi eminenți gazetari, Cornel Nistorescu și N.C. Munteanu, și înșiși realizatori de emisiuni pilot. Reporterii de teren și coordonatorii din studio fac adesea schimb de roluri, învață să se descurce în orice împrejurări, cîtiva (sper să nu arunc parul lui Paris numînd măcar cuplul Alina-Sârpe) chiar au talentul meseriei pe care o fac, sînd corect pulsul orașului și au „instinctul” comunicării.

Există deci toate acestea nu încap în ziua normală a vreunui om normal; para-doxal însă, încercatul meu grafic orar nici nu e împovărat, nici înșelător, și mă în-diversifică discret, nu te imobilizează, îți dă voie să-ți vezi și de alte treburi, „acro-sîndu-te” cînd are de spus ceva important, și o face concis și precis, acutîndu-te de diversitatea senzaționalului iefin și de pseudo-știrile stupide. Iar cînd evenimen-tul intr-adevăr erupe, fierbinte, el e acolo, transmițînd din erupția vulcanului, dacă e cazul și din sfert în sfert de oră, ca Veronique Moreau „au micro” la RFI, din Piața Roșie, în nopțile de suspans de după puciul moscovit din '90.

Iată deci ce-aș vrea să le spun celor care, considerînd radioul depășit, desuet în raport cu cocheta televiziune color, l-au exilat într-un colț, lăsîndu-l să moară în praf: dacă într-o zi îți se face lehamite de viața bine – de seriale polițiste ori lacri-mogene, de clipuri ametoitoare, de bluzite cu volănașe, de artificii grafice etc., dacă de-a lungul scării Lumea e largă, avem unde fugi, și de minciună, și de banalitate, și de pisălogiea didacticistă, și de falsă vioșie.

Putem chiar asculta puțină muzică...

Ileana POPOVICI
* Alina Dimitriu – Bogdan Popescu.

ISTORIA RADIOULUI

BBC RADIO

Sigla Radio BBC, sursa: bbc.uk.co

Răspândire în toată lumea

După 1921, în fiecare an au apărut stații de radio, în mai toate țările Europei și nu numai; în 1925 ele există în 19 țări din Europa, precum și în Argentina (din 1922, deoarece societatea germană Telefunken avea aici o filială), în Australia (din 1923) și în Japonia. În Germania, existau 100.000 de licențe de receptoare în iulie 1924; la sfârșitul anului 1925, existau deja 1 milion, și peste 2 milioane în 1927.

În Franța, stația din turnul Eiffel a emis regulat începând din februarie 1922; în Belgia, unde experiențe de radiodifuziune avuseseră loc încă din 1914, în 1923 a fost creată Radio-Belgique, o societate autorizată.

În Rusia, guvernul sovietic relansase încă din 1918 experiențele de radiotelefonie susținute de către Lenin, care prevedea deja „ziarul fără hârtie și fără frontiere”. Radioul își dorea să depășească problemele de distanță și a fost conceput, din start, ca un mijloc de propagandă și de „educare a maselor”. Primele programe, care au început pe 17 septembrie 1922 la o stație din Moscova, erau organizate de către sindicate și de comisariatul poporului cu educația. Emisiunile de la Moscova au devenit regulate din 1924.

Monopolul BBC

Oficialitățile britanice au vrut să evite modelul american, hotărând să nu permită o abundență de stații de radio, și de aceea au autorizat doar BBC-ul. Presa scrisă a primit radioul cu ostilitate, iar acestuia i-a fost interzis să difuzeze știri în anumite intervale orare, ca să nu le facă o concurență prea mare. De asemenea, BBC nu avea voie să difuzeze publicitate. Mai mult, a trebuit să lupte și cu un comitet de apărare al administratorilor de teatru și de concert, muziceni și artiști, nemulțumiți că postul difuza mici scenete și muzică, care le deveniseră oamenilor, prin intermediul radioului, mai ușor accesibile.

Autoritățile britanice au mers și mai departe, în hotărârea de a controla radioul. BBC a fost cumpărat de către stat, care a instituit și un monopol pe piața radio, care a durat circa 40 de ani. Acest lucru a dus la apariția posturilor-pirat, care au fost instalate pe vase în largul coastelor, în afara apelor teritoriale britanice. Între acestea, cel mai faimos a fost Radio Caroline, care a schimbat pentru totdeauna maniera de a difuza și de a asculta muzica pop, pe care o transmiteau non-stop.



13 Februarie – Ziua Mondială a Radioului, sursa: realitatea.md

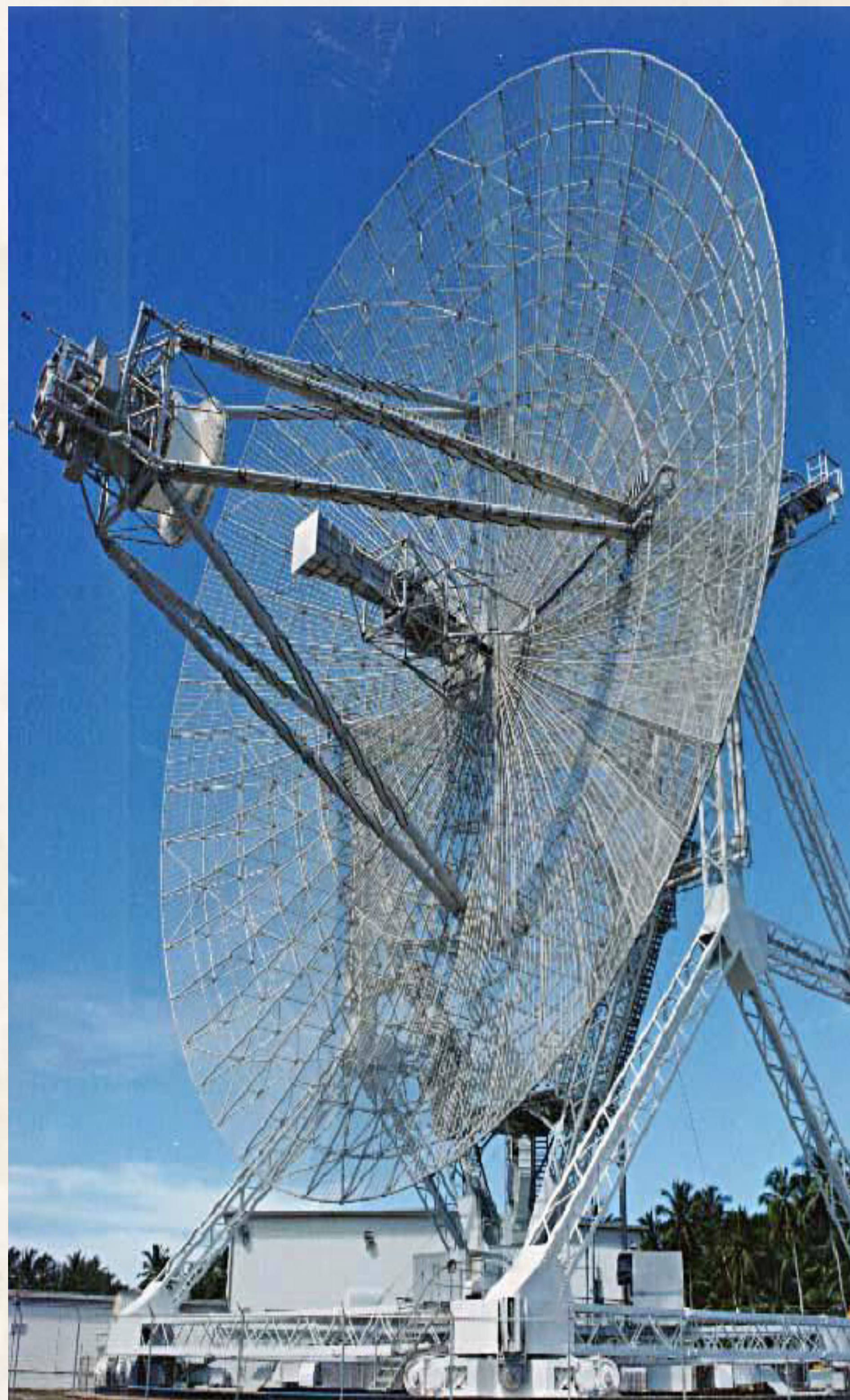
Instrument al educației

După 1930, radioul s-a schimbat continuu, tehnica s-a perfecționat, programele s-au îmbunătățit, iar realizatorii emisiunilor au devenit profesioniști. Pe undele radio putea fi transmis orice, de la muzică la piese de teatru, de la poezie la concerte, de la conferințe la știri.

Radioul a supraviețuit războiului, fiind utilizat ca unealtă de propagandă și de manipulare. A supraviețuit și apariției televiziunii, care a intrat în casele oamenilor și cu imagini, pe lângă sunet. În zilele noastre, radiourile nu mai au nevoie nici de eter, căci pot fi ascultate pe internet, iar acesta a fost un pas uriaș în istoria acestui canal de comunicare.

Din 2012, radioul are și o zi a sa, sărbătorită la nivel mondial, pe 13 Februarie – data a fost aleasă pentru a marca prima emisie a postului de radio al Națiunilor Unite, în 1946.

Chiar și în vremurile noastre moderne, cu toate noile tehnologii existente, radioul a rămas cea mai accesibilă cale de comunicare, una puternică, ce poate ajunge inclusiv în comunitățile izolate, cu prețuri relativ scăzute. Acolo unde alte tehnologii sunt inaccesibile, radioul transportă muzică, informații, emisiuni, experiențe și viață, fiind un instrument al libertății, al educației și al culturii.



Spectru Radio (Frecvențe), sursa: wikipedia.org

ISTORIA RADIOULUI ÎN ROMÂNIA



ORIGINILE RADIOULUI ÎN ROMÂNIA

Conf. univ. dr. Marian PETCU

Universitatea din București
Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării
marian_petcu2003@yahoo.com

Abstract

This study is an evocation of the early years of radiophone in Romania, having as support the collection of magazine Radio between 1928-1930. Technological emission and reception difficulties, regulatory excess of radiophone, public radio functions assigned by various authorities and cultural figures are presented.

The study also incorporates information on the costs of emissions and equipment prices. Radio appearance was considered a revolutionary act in the communication process, as it was considered at end of the millennium II, the appearance of the Internet.

That is why governments have shown an interest in using its benefits for propaganda purposes and for elections. Interesting is the attitude of artists and cultural institutions, which initially had excessive monetary claims to be willing to submit their creations to the radio. Article talks about the first forms of association of amateur radio which militated for liberalization of radio, but without results, in the first years.

Keywords: broadcasting, radio, Romania, journalism, law

Revista română
de istorie a presei
Nr. 1/2011, p. 45-56



Conf. univ. dr. Marian PETCU

Radioul public din România a trecut de 80 de ani. Prea puțin s-a scris și s-a vorbit despre această extraordinară instituție, căreia mulți dintre noi îi datorăm o parte din ceea ce știm, o parte din ceea ce credem, o parte din ceea ce le transmitem celor ce ne urmează.

Iată de ce voi zăbovi, preț de câteva pagini, pentru a evoca începuturile sale.

Radioul, la începuturile sale

Aventura radiofonică începe, la noi, în 24 ianuarie 1925, când, cu ocazia Balul Sindicatului Ziariștilor din București, are loc prima experiență radiotelefonică publică din România, cu aprobarea generalului Al. Văișoianu, ministrul comunicațiilor. Evenimentul a fost posibil datorită priceperii profesorilor de la Institutul Electrotehnic al Universității din București, coordonați de prof. Dragomir Hurmuzescu. La 26 martie 1925, ia ființă Asociația Prietenilor Radiotelefoniei, în Capitală, iar în 22 mai (în Amfiteatrul Bacaloglu al aceleiași universități) are loc prima conferință asupra radiodifuziunii, datorată tot profesorului Hurmuzescu. La 8 iulie 1925 avem o primă reglementare: *Legea pentru instalarea și folosința stațiilor și posturilor radio-telefonice*. Potrivit acestui act normativ, "emiterea și primirea corespondenței oficiale și particulare prin stațiuni radio-electrice constituie un drept exclusiv al statului, executat prin direcțiunea telegrafelor, telefoanelor și radio-emisiunilor. Instalarea și exploatarea de stațiuni radio-electrice particulare, sau numai de recepție, se vor executa în baza unei autorizații date în condițiunile determinate de prezenta lege". Emisia-recepția de mesaje radio este un monopol al statului, fapt clar exprimat în Regulamentul de aplicare a legii de mai sus (1 septembrie 1925).

În 1925 se mai întâmplă un fapt remarcabil – la 13 septembrie apare primul număr al revistei *Radio român*, "publicație săptămânală pentru răspândirea telegrafiei și telefoniei fără fir" (de-a lungul timpului a avut diverse titluri și subtitluri). Peste un an se organizează primul congres al radiofoniștilor români (13 iunie). Tot acum se aprobă Proiectul de Statut al Societății de Difuziune Radiotelefonică din România (SDRR), care va deveni statut de organizare și funcționare (din 17 ian. 1928).

Dar până să se fi născut cu adevărat, radioul este fiscalizat: în 28 martie 1926 intră în vigoare *Legea pentru impozitele asupra spectacolelor publice*, care stabilește taxe pentru "conferințele și șezătorile [...], precum și audițiile radio-electrice în localurile publice, reprezentațiile de cinematografie".

La 1 noiembrie 1928, ora 21,00, în București are loc prima emisiune oficială a SDRR (total, în direct). De fapt, după semnalul de identificare a stației emițătoare – "Atenție! Aici Radio București", a urmat un fragment din melodia populară *Leliță*, apoi a vorbit prof. D. Hurmuzescu. În continuare s-au auzit versurile poemului *Un suflet nou*, scrise și recitate de scriitorul

46

Revista Română de Istorie a Presei, nr. 1/2011, pp. 45-46

Radio România

„Alo, Alo, aici Radio București !” - cu aceste cuvinte a început la 1 noiembrie 1928 difuzarea primei emisiuni a Societății de Difuziune Radiotelefonică, de atunci radioul public emis neîntrerupt afirmându-se ca promotor și susținător al culturii și valorilor, al spiritului civic și coeziunii comunitare. În prezent, Radio România înseamnă șapte posturi naționale, opt posturi regionale, o agenție de presă, șase formații muzicale, o editură și un târg de carte. De-a lungul timpului, numele instituției s-a schimbat datorită evoluției radioului public și a regimurilor politice care au condus țara. Astăzi, radioul public, care a revenit la denumirea Societatea Română de Radiodifuziune pe care a avut-o și între anii 1936-1948, este un serviciu public autonom de interes național, independent editorial, cu atribuții de informare, educație și divertisment.



Profesorul Dragomir Hurmuzescu,
sursa: stiri.tvr.ro

Radioul – creator și martor al istoriei

La 22 decembrie 1926, se constituia Societatea de Difuziune Radiotelefonică, sub conducerea marelui inginer profesor Dragomir Hurmuzescu, părintele radiofoniei din România.

Echipamentele tehnice erau oferite de celebra casa Marconi din Londra. La 1 noiembrie 1928, prima emisiune oficială transmisă de Radio România a început cu cuvintele: „Alo, Alo, aici Radio București !”, apoi în discursul inaugural prof. Dragomir Hurmuzescu afirma: „În curând, radiofonia va deveni criteriu de judecată a gradului de dezvoltare a unui popor”. A urmat un recital de versuri compuse de Horia Furtună, în care Radioul românesc era definit ca fiind „un suflet nou”, s-au difuzat muzică de dans, informații din presă, buletine meteo și stiri sportive.

Emisiunile erau coordonate de un consiliu condus de D. Hurmuzescu, din care faceau parte I.Al. Brătescu-Voinești, Dimitrie T. Alesseanu și Mihail Jora. După doar câteva zile a apărut primul număr al revistei *Radiofonia*, publicația oficială a societății.



Primul sediu a fost în Strada Fântâniei, General Berthelot de astăzi, la numărul 60, o veche casă boierească, cu un singur etaj și o scară monumentală de stejar, la parter erau Direcția și un studio mic, în care se făceau și audițiile de probă. (Sursă foto: stiri.tvr.ro)



RADIO ROMÂNIA

Repere cronologice

- Pe 4 aprilie 1936, printr-o Lege de organizare și funcționare, Societatea de Difuziune Radiotelefonică devine Societatea Română de Radiodifuziune.
 - Societatea Română de Radiodifuziune este trecută de la 31 decembrie 1937, în subordinea directă a Președinției Consiliului de Miniștri.
- Un Decret-lege promulgat de regele Carol al II-lea, la 28 august 1938, prevedea ca toate instituțiile publice, cu caracter propagandistic, să treacă sub directa supraveghere a Subsecretariatului de Stat al Presei și Propagandei. Decretul viza, desigur, și Societatea Română de Radiodifuziune.
 - La 2 noiembrie 1941, și-a început emisia Radio Moldova de la Iași.
 - Pe 12 februarie 1939, a fost lansată o emisiune românească pentru America.
 - Corul Radio ia ființă în anul 1941.
- În condiții de război, deși evacuarea și dispersarea componentelor Societății de Radiodifuziune s-a produs începând cu data de 22 aprilie 1944, în clădiri închiriate pe Valea Prahovei, la Curtea de Argeș, Snagov și Câmpulung Muscel, difuzarea programelor a fost asigurată fără întrerupere, chiar și în momentele grele din august 1944.
- Pe 23 august 1944, se difuzează mesajul regelui către țară și proclamația guvernului, iar o zi mai târziu, sediul Societății Române de Radiodifuziune este distrus de un bombardament german. Emisia a continuat din studiourile de ajutor din zona Bod – Brașov până la 28 august când un atac de 20 de avioane, care au aruncat 70 de tone de bombe, a scos din funcțiune postul Radio România. Emisia a continuat prin punerea în funcțiune a posturilor pe unde scurte Bucegi (Sinaia – vila generalului Gh. Rasoviceanu), Carpați (Palatul Regal Peleş) și Piatra (în spatele vilei lui Antonescu de la Predeal). Emisiunile erau lucrate și transmise dintrun studio improvizat aflat într-un local din Strada General Berthelot, nr. 71.
 - În perioada 1945-1955, are loc construirea sediului actual al Radiodifuziunii. Inaugurarea oficială a avut loc în 1952, însă ansamblul de clădiri a fost terminat abia în 1960, ultima fiind dată în folosință Sala de Concerte.
 - Corul de Copii s-a înființat în 1945.
 - Orchestra Mare Radio și Orchestra Populară Radio au fost create în 1949.
- În 1954, încep să apară studiourile locale. Primul se deschide la Cluj (15 martie), Craiova (6 iunie 1954), apoi studiourile de la Timișoara în 1955 și de la Târgu Mureș, în 1958.
 - În 1956, apare Televiziunea Română, cu care SRR fuzionează, formând împreună instituția numită Radioteleviziunea Română.
 - Sala de concerte „Mihail Jora” este inaugurată în anul 1961.
 - Din anul 1967 începe să funcționeze pe litoral, Radio Vacanța.
 - În martie 1973, apare Programul III (pentru tineret).
 - Anul 1985 este anul desființării, din ordin prezidențial, a studiourilor regionale.
 - Decembrie 1989 a însemnat pentru Radiodifuziune și pentru societatea românească, un moment de răscruce și un examen pe care l-a trecut, încercând prin seriozitate, promptitudine și obiectivitate să recâștige simpatia publicului ascultător, simpatie pierdută înainte de acest an.
 - În 1990, s-au pus bazele studioului regional Constanța; în același an începe să emită *Antena Bucureștilor*.





Valeriu Ștefan - Departamentul Studiourilor Teritoriale și Locale este un copil al dăruirii sale la care și-a pus foarte mult...

Radioul național public... o mare familie...

interviu cu Gheorghe VERMAN, director general adjunct al Societății Române de Radiodifuziune

Valeriu Ștefan - Departamentul Studiourilor Teritoriale și Locale este un copil al dăruirii sale la care și-a pus foarte mult...

Un prieten apropiat chiar înainte de a-l cunoaște...

Journalist prin vocație, profesionist radio prin destinație...

Valentin CIUCĂ, director Radio Iași

Un prieten apropiat chiar înainte de a-l cunoaște...

Despre obținerea și înțelegerea rolului...

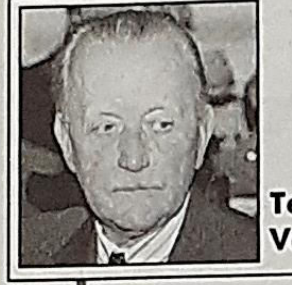


grafică de Mona Damian Ulmu

4 2 martie 2004

Postumele unui devotat slujitor al Radiodifuziunii Române

De-a lungul timpului, până în zilele noastre, Radiodifuziunea Română și-a dobândit un imens și binemeritat prestigiu datorită în...



Teodor Vărgolici

Prima rând slujitorilor ei, care s-au dăruit cu pasiune, competență și verticalitate...

ADEVĂRUL literar și artistic

de la Radio nu mă lasă o clipă răsuflu. Și viața mea este un procedeu ca să-mi pot face rost...

ATENȚAT LA CULTURĂ: DESFIINȚAREA LENTĂ A EMISIUNILOR LITERARE ALE RADIODIFUZIUNII

de LIVIU GRĂSOIU

Constantă a politicii duse în Radiodifuziune, începând din 1995, este disprețul cu care au fost și sunt tratate emisiunile literare...

nalul galeriilor, Agenda teatrală și cinematografică, Viața cărților... altele li s-a schimbat titlul pentru a se lăuda cineva cu așa-zise noutăți...

minute. Gestul pare binevoitor dar, în fond, vine în defavoarea unor emisiuni gândite pe durata a 30 de minute...